

Isten itt a saját népéhez szól. Akiket kiválasztott, akikkel szövetséget kötött. Akik annak az Ábrahámnak az utódai, aki „hitt Istennek, és ez tulajdoníttatott neki igazsággal”. Ez nemcsak Izráel népére vonatkozik, hanem miránk is: akik hittünk Istennek, meghallottuk az Ő szavát, hívását; akik számára az Ő Fia, Krisztus lett maga a hívás – az elhívás, a meghívás, amit elfogadtunk. (Róm 4,9–25; Gal 3,6–9).

Akiket Isten elhívott, azoknak bemutatkozott. Ábrahámnak is; Mózesnek is: „Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene”; a népnek is: „Én vagyok az Úr, a te Istened, ne legyenek idegen isteneid”. Bemutatkozott nekünk is, személyesen megismerhettük Őt Krisztusban, a testté lett Igében. „Én vagyok az, aki veled beszélek” (Jn 4,26); „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl” (ApCsel 9,5).

Akiket elhívott, azokkal szövetséget kötött. Nemcsak egy időre, hanem örökre kapcsolatban akar maradni velük. Isten kapcsolata az emberrel: ez az ember számára maga az élet, az, amit elvesztett a bűnbeeséskor. Ezt adta Isten újra nekünk: örök kapcsolatot vele, örök életet.

Egyoldalú, mert Isten a maga döntésével hívott el minket. Kétoldalú, mert megteremti bennünk azt, hogy mi is ragaszkodjunk hozzá. Amikor azt mondja: „szeresd az Urat, a te Istenedet”, új szívet is ad nekünk, amivel szerethetjük Őt. „A maga Lelkéből adott nekünk.”

Akikkel Isten szövetséget kötött, akik kapcsolatban vannak vele, azoktól azt kívánja, hogy egyre jobban megismerjék Őt. Mózes hosszú beszédei az 5Móz-ben ezt (is) célozzák: Isten arra buzdít, hogy tartsuk meg a parancsolatait; áldást ígér azoknak, akik megtartják, büntetést azoknak, akik nem – ezt úgy teszi, hogy Őt magát lehet ezekből egyre jobban megismerni.

Elmondja, hogy Ő féltőn szerető Isten. Nem a mindent megengedő, elnéző „szeretet” jellemzi Őt. Az ember a saját feje után akar menni, Istentől pedig azt várja: „nézze el, hogy ilyen vagyok”; segítsen meg mindenben, amit én akarok. A féltőn szerető Isten féltékeny: ragaszkodik hozzám. Ragaszkodik ahhoz, hogy az Ővé maradjak, Őrá hallgassak. – A féltőn szerető Isten szeret: azt akarja, hogy éljek, életem legyen, ez pedig csak Őmellette, Őbenne lehetséges. Ezért is akar megtartani maga mellett.

Elmondja, hogy Ő emésztő tűz: gyűlöli az engedetlenséget, a bűnt, megemészt mindent, ami nem tiszta. Megtisztít minket, hogy „neki kiváltképpen való nép” legyünk (Tit 2,14), amely jó cselekedetekre törekszik.

Emlékeztet arra, hogyan mutatkozott be, milyennek ismertük meg Őt. 5Móz 4,15: „mivel nem láttatok semmiféle alakot... azért ne csináljatok istenszobrot”. Aki „istenszobrot készít”, az Istent valamilyen teremtményhez akarja hasonlítani, ezzel kisebbíti Őt. Ugyanígy mi is, amikor valamilyen saját „istenképhez” ragaszkodunk. Akkor is, amikor saját célunkhoz, elképzelésünkhöz kérjük az Ő támogatását, és nem vagyunk kíváncsiak az Ő akaratára.

Elmondja, mi lesz a büntetés: „szétszór titeket... szolgáltok emberi kéz által csinált isteneknek”. Megtudjátok, hogy azok nem istenek, nem tartanak meg titeket, nem adnak életet. Megtudjátok, hogy azoknak a szolgálata rabság: „a bűn szolgája gyáva rab, a Krisztusé szabad”. Megtudjátok, milyen az igaz Isten: olyan, aki ott, az idegen istenek fogságában is figyel rátok, és várja, hogy visszaforduljatok – megtérjete – hozzá. „Ha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed Őt”: ha nem keresel mást, ha nem úgy képzeld, hogy „Isten szabadítson meg innen, de hagyja meg nekem még ezt és ezt is”: egy kis bűnös élvezetet, vagy azt, hogy ne kelljen figyelmeztetnem (pl. családban) azokat, akik Isten nélkül élnek, mert az konfliktushoz vezetne. Ha kész vagy ezekről lemondani azért, hogy az Úr egyedül legyen Úr a szívedben, „akkor megtalálod Őt”. És

újra bemutatkozik: „mert irgalmas Isten az Úr, nem hagy el; nem feledkezik meg a szövetségről”. Arról, amit Ő tett értünk. Nekünk ez az, ahogyan elküldte Krisztust, és ahogyan Ő meghalt értünk, megváltott, megszabadított. Ez a biztos alap. Azt, hogy mi személyesen megismerhettük Őt, annak köszönhetjük, hogy valaki ezt a biztos alapot, Krisztust megismertette velünk, bizonyosságot tett róla.

Isten ma is bemutatkozik – azoknak, akik nem ismerik Őt. Lehetővé teszi, hogy keressék. Van Biblia, szól az ige, vannak bizonyágtételek, vannak olyan életek, amiken látható, hogy „nem e világból valók”. A mi életünkön is láthatónak kell lennie annak, hogy biztos alapunk van: annak, hogy ragaszkodunk Krisztushoz, az igazsághoz, bármi mást akar ránk kényszeríteni a világ; és annak, hogy „ha elestem is, felkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom”. Ha valamilyen nyomorúság (akár büntetés) után újra kellett kezdenem, hadd használja fel az Úr ezt is mások bátorítására: meg lehet térni, meg lehet szabadulni, és meg lehet maradni Jézus Krisztusban – aki ma is ugyanaz a féltő és szerető Isten.

5Móz 32,3–4

Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.